

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα έξη,
εις αυτό τὸ χρό·ο καί τι θά μᾶς τρέξη

Ὡς μὴ δὲ τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ξευπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μὴν σ' ἔπαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν,
ἐπὶ καί τοὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στὼν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ 'Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Ὀκτωβρίου ἐνδεκάτη,
κι' ὅλο ζεῦκι καὶ ραχάτι.

Τριάντα κι' ἑκατὸ κι' ὀκτώ,
μὲ στόμα χάσκω ἀνοιχτό.

Στὸν Βασιλῆζ
χίλια φιλιὰ.

Ἀπὸ τὰ ξένα, βασιλῆᾶ, καλῶς μᾶς ἤλθες πάλι
μὲ ὅλη τὴ φαιήλια σου, μὲ ὅλη τὴν Αὐλή...
καλῶς καὶ πέρσυ δὲν θὰ 'βρῆς παντοῦ ἀνεμοζάλῃ
κι' οὔτε σ' ὅπλα ἢ πατρίς τὰ τέκνα θὰ καλῇ.
Καὶ σὺ ἐκ τοῦ ἐξώστου σου δὲν θὰ εἰπῆς σὰν τότε:
'Θυσίᾳς θέλω ἀπὸ σᾶς, γενναῖοι πατριῶται.'

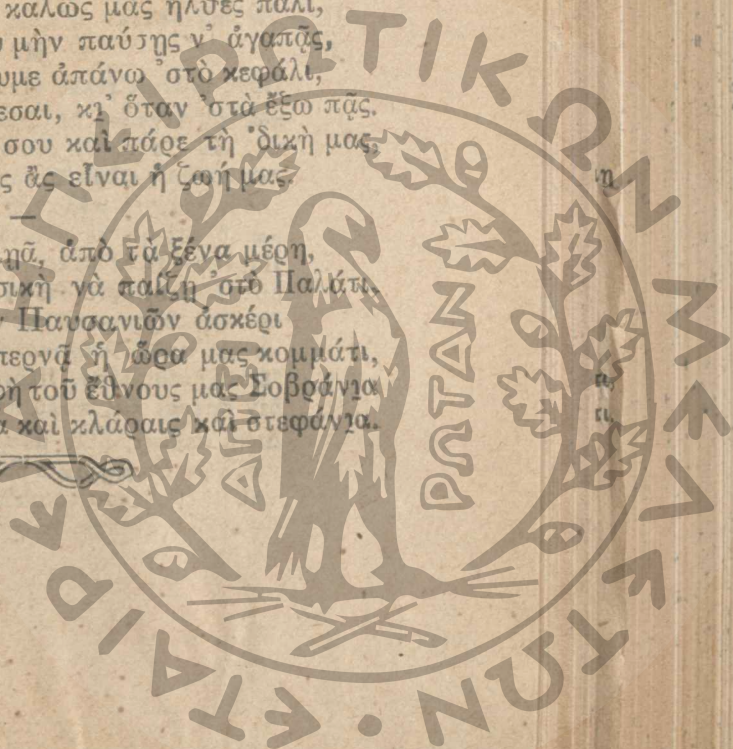
Θὰ 'ξαπλωθῆς 'στὸ θρόνο σου μὲ ὅλο τὸ ραχάτι
σὰν τὸ μπουμποῦκι ὡμορφος τῆς τριανταφυλλιάς.
κι' ἐμεῖς σὰν 'δοῦμε νὰ στηθῇ παντιέρα 'στὸ Παλάτι
εὐθύς θὰ καταλάβωμε πῶς ἤλθ' ὁ βασιλῆᾶς.
Καὶ ὁ καθεὶς μας τὸν θεὸν θὰ κατευχαριστήσῃ,
διότι μᾶς τὸν ἔφερε γερὸ ἀπ' τὸ Παρίσι.

Σιγά σιγά καὶ ἡσυχὰ θὰ πᾶς 'στ' Ἀνάκτορά σου,
χωρὶς γὰρ τοῦτο εἶδησι κανέννας μας νὰ πάρῃ,
σημαίᾳς τῶν συντεχνιῶν δὲν θὰ ἰδῆς 'μπροστά σου,
κι' οὔτε θ' ἀκούσης ρήτορα πολέμους νὰ παρλάρῃ.
Κανεὶς φωτιαῖς δὲν σκέπτεται, κανεὶς φωτιαῖς δὲν θέ
[λει,
οὐδὲ τοῦ 'Εθνικοῦ Δεσμοῦ τὰ φλογισμένα μέλη.

Ἀπὸ τὰ ξένα, βασιλῆᾶ, καλῶς μᾶς ἤλθες πάλι,
ἀλλὰ τοὺς ὑπηκόους σου μὴν παύῃς ν' ἀγαπᾷς,
κι' ἐμεῖς κορῶνα σ' ἔχουμε ἀπάνω 'στὸ κεφάλι,
κι' ὅταν μαζί μας 'βρίσκεσαι, κι' ὅταν σ' ἐξὼ πᾶς.
Γιὰ δός μας τὴν ἀγάπῃ σου καὶ πάρε τὴ 'δική μας,
κι' ἀγάπῃ μόνον διαρκῆς ἔς εἶναι ἡ ζωὴ μας.

Τὸν φλογερὸν πολέμων μας ἐπέρασαν τὰ χρόνια,
δὲν μᾶς σηκώνουν 'στὸ φτερὸ ἀνέλπιστα συμβάντα,
μονάχα πῶσις κι' ὕψωσις εἰς τὰ ναπολεόνια,
τὴν μιὰν ἡμέρα εἴκοσι, τὴν ἄλλη 'στὰ τριάντα.
Ἄλλο συμβὰν ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν βλέπω στὴν πατρίδα,
καὶ εἴμεθα εἰς προσοχὴν μὲ μάτια σὰν γαρίδα.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, βασιλῆᾶ, ἀπὸ τὰ ξένα μέρη,
ν' ἀρχίσῃ πιά κι' ἡ μουσικὴ νὰ παίξῃ 'στὸ Παλάτι,
νὰ τριγυρνᾷ φιλόμουσον Πανσανιῶν ἀσκέρι
καὶ μ' ἓνα κι' ἄλλο νὰ περνᾷ ἡ γῶρα μας κομμάτι,
ὥς ποῦ νὰ ἔλθῃ κι' ἡ σοφὴ τοῦ ἔθνους μας Σοφράνια
μὲ φόρους καὶ μὲ λάχανα καὶ κλάραις καὶ στεφάνια.

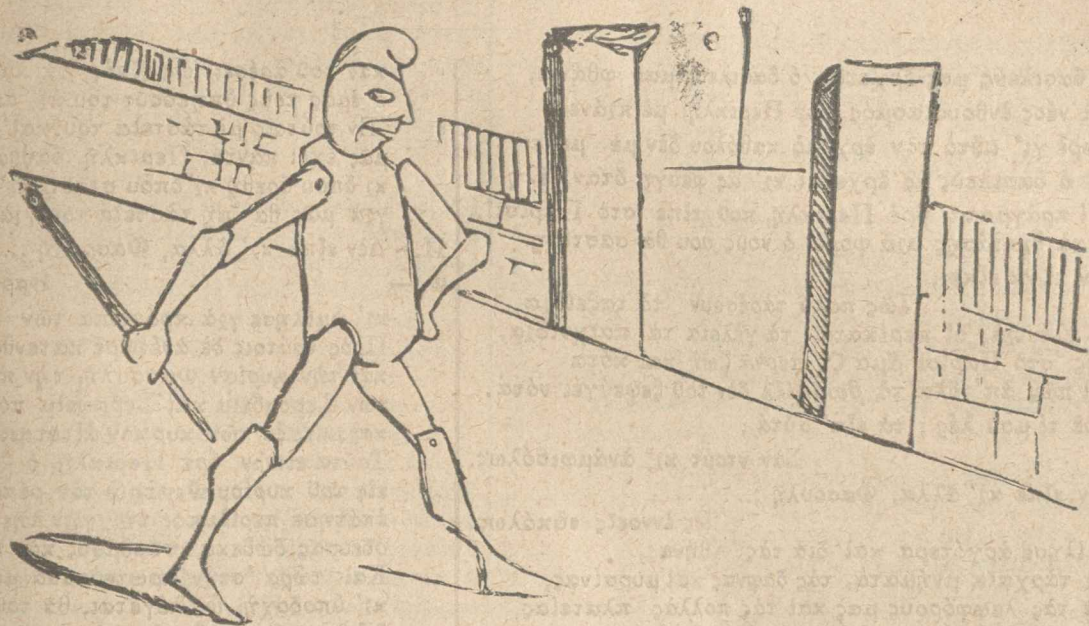

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—'Ο βασιλεύς μας έρχεται, ο βασιλεύς μας φθάνει,
και νέες ένθουσιασμός, βρέ Περικλή, με πιάνει.
- Π.—Μωρέ γι' αυτό τόν έρχομό καθόλου δέν με μέλει,
κι' ο βασιλεύς άς έρχεται κι' άς φεύγει όταν θέλη.
- Φ.—Τί πράγματα, βρέ Περικλή, που είπε 'στό Περσίσι...
νά τά διαβάσης μιὰ φορά ο νους σου θά σαστίση.
- Π.—Σάν τί νά ειπε ;
- Φ.—Πώς πολύ τάρεσθουν τά ταξείδια,
τά γλέντια, οι περίπατοι, τά γέλοια τά παιχνίδια,
πώς 'στό Παρίσι άμα ζή περνά ζωή και κότα
και πώς άπ' έλα τά βωδβίλλ δέν του ξεφεύγει νότα.
- Π.—Βρέ τί μου λές ; τά ειπ' αυτά ;
- Φ.—Σάν ντούτ κι' άναμφιδόλως.
- Π.—Δέν ειπε κι' άλλα, Φασουλή ;
- Φ.—'Ως έννοεις ευκόλως,
ώμλλησε άργότερα και διά τας 'Αθήνας,
διά τάρχαϊκα μνήματα, τας δάφνας και μυρσίνες,
διά τας λεωφόρους μας και τας πολλάς πλατείας,
διά τά ούρητήρια και τας δενδροφυτείας.
Είς ταύτα δέ προσέθετε πως άρχισαν νά είναι
ώς είδος τι Παρίσι αι προσφιλείς 'Αθηναί,
και πως έδω 'στού Περικλή τήν κάσσορον πατρίδα,
χωρίς νά εξαιρέσωμεν κι' αυτόν τόν Καραβίδα,
πάσαι και πάντες Γαλλιστί σχεδόν συνεννοούνται,
και Γαλλιστί κυττάζονται και αντιχαιρετούνται,
πως κι' ή 'Αθήνα κάθε τί κομψόν κι' ώραϊον έχει
τών Βουλευδάρτων μοναχά όλίγον τι άπέχει.
- Π.—Τάπε κι' αυτά, βρέ Φασουλή ;
- Φ.—Βρέ ειπε κι' άλλ' άκόμα.
- Π.—Πές τα λοιπόν .
- Φ.—Μά πρόσεχε με άνοιχτό τό στόμα.
Πρός τούτοις ειπε, Περικλή, εκτείνας τας παλάμας,
πως τό Αίγαϊον πέλαγος δέν είναι μόνοντά μας,
άλλ' άν 'στής 'Ακροπόλεως άνέλθωμεν τούς δράχους,
που τόσους είδαν άλλοτε κλεινούς γιγαντομάχους,
όλόκληρον τό πέλαγος τό έχομ' άπό κάτω
και βλέπουμε τί γίνεται 'στής θάλασσας τόν πάτο.
Παραπονήθη δέ πικρά γιατί ως τώρ' άκόμη
ούτ' ο Δεσμός ο 'Εθνικός ουδ' άλλοι περιδρόμοι
δέν του έζήτησαν ποτέ τό πέλαγος νά φέρη
κοντά 'στής 'Ακροπόλεως τά δοξαμένα μέρη.
'Ωστε, τούς ειπε, Περικλή, καθώς παρατηρείτε,
δέν πρέπει και πολύ πολύ κανείς νά μάς λυπηται.
Διότι πρέπει, φίλε μου, καλώς νά έννοήσης
πως των Ρωμηών ο βασιλεύς είν' άλλου είδους φύσις,
και μ' έλον του τό σοβαρόν και αυστηρόν του ήθος
θάλει όλίγον άφελής νά φαίνεται συνήθως

- και του άρέσει, ως είκός, τά καυστικά του βέη
σ' έμάς τούς διηκούς του κι' άπό μακράν νά τή
'Εν τούτοις με τάσεια του και με τά χωράτα του
μάς έχει πάντα, Περικλή, θαθρά με' στην καρδιά
κι' όπου'δρεθή κι' όπου σταθή κι' άπ' όπουκι' άντα
για' μάς θά 'πή τάσεια του, για' μάς θά κούδενται
- Π.—Δέν ειπε κι' άλλα, Φασουλή ;
- Φ.—Θαρώ πως ειπε κι' άλλα
κι' ώμλλησε για' πρόσωπα των 'Αθηνών μεγάλη.
Πρός τούτοις δέ άνέφερε κατενθουσιασμένος
και τήν κυρίαν Φασουλή, τήν πρώτην εις τά γένη
των Χερουδείς και Σεραφείμ πολύ ένδοξότερον
και μεταξύ των κυρίων αξιοτιμότερον.
Ταύτα ειπών, βρέ Περικλή, ο 'Αναξ των 'Ελλήνων
εις του κυρίου Φιγαρώ τόν ρέπορτερ έκείνον
έκάτησε περίλυπος τήν γήν της Βιλλαρράγκας,
όδεύσας δώδεκα σταθμούς και πέντε παραστάτας.
Και τώρα 'στην πρωτεύουσα μάς έρχεται και
κι' ύποδοχή, ως λέγεται, θά του γενή μεγάλη
δι' όσα ειπε σοβαρά και πνευματώδη έντωι,
ως και δι' όσα θά ειπή του χρόνου προήντοι.
- Π.—Και σ' τί λές για' δλ' αυτά και ποίαν γνώμη έχεις ;
- Φ.—Προσέχου Πολυχρόνιον ο Κύριος ποιήσει
τόν πρώτον μας Γεώργιον μετά της βασιλείας
μετά του Διαδόχου μας και των λοιπών επίσημων.
'Εσύ τί λές, βρέ Περικλή ;
- Π.—Τί νά σοι πω βρέ φίλε ;
'Ενόσω εις τήν γήν αυτην του δοξοφρόδους
οί μόν μισοί κυριαρχούν, οί δέ μισοί δουλεύουν,
ένόσω οί φιλόσοφοι 'στην γήν δέν βασιλεύουν,
'Ενόσω δέ οί βασιλείς φιλόσοφοι δέν γίνονται
κι' ήμων των μεχλιδάνηδων τόν τράχηλον δέν
ένόσω κάπου βασιλεύς και σ' 'μπορείς νά είσθαι
προσέχου Πολυχρόνιον ο Κύριος ποιήσει
τόν πρώτον μας Γεώργιον μετά της βασιλείας
μετά του Διαδόχου μας και των λοιπών επίσημων.
- Φ.—Τόν είδες τόν Μικρό Ρωμηό ;
- Π.—Τόν είδα.
- Φ.—Πώς ;
- Π.—Μόλις τόν είδα κόψιμο εις τήν κοιλιά με πέντε
και τρέχω 'στό δωματίον τό εκ των άπορρήτων
μά και για' τούτη τή δουλειά κατάλληλος δέν ήναι
γιατί έδγηκε σέ χαρτί πολύ κολλαρισμένο.
- Φ.—Μήν προχωρής, βρέ Περικλή, και σέ καταλαβαίνει
Κι' έγώ τά είδα επάθα...
- Π.—'Ορσε λοιπόν, άχρεϊστα...
καλά σέ λέγουν δάναυσον κι' άγροίκον αι κυρίες

'Ο πατριώτης Φασουλής
έξω της θύρας της βουλής.

Μά έλα τέλος πάντων, βουλή άγαπημένη,
νά 'βωμε εις τό κράτος τί διαδόλο θά γένη.
'Ελα γι' νά δώσης, έλα νά με 'ξυπνήσης
και τ' έρω μεγάλο μου νά τό οίστηρηλάτησης,
έλα νά τόν Τράκα μ' έκείνη του τήν κλάρα,
έλα νά ακούσω πάλι βρισίδι και άντάρα.

Μά έλα τέλος πάντων τό γλέντι μου ν' άρχίσω
και της συνευθιόμεναις ν' άκούσω ιστορίας,
νά 'εμπλωθώ 'στό πάλκο και νά χειροκροτήσω
και κίποτε τό μάτι νά κλίνω 'στής κυρίας.
'Εν πάση σου άπ' έξω νά στέκωμαι μπαστάκας,
και νά γκαρίζω μ' άλλους σάν γάι'δαρος της Πλάκας.

'Απ' τήν αυλή σου έξω τό πνεύμα μου γυρίζει,
κατάκλειστη σέ βλέπω και έλο ξεροθήχω,
έκείμα ή σημαία 'ψηλά δέν κυματίζει,
και πάλιν πρὸς νερόν μου 'στόν πλα'ι νό σου τοίχο.
Και δός του 'στην αυλή σου ξαναγυρίζω πάλι
μή χίρια σταυρωμένα και με σκυφτό κεφάλι.

Κανείς έρωτευμένος θαρώ για' έρωμένη
δέν είχε τόση λύσσα, δέν είχε τόση λαύρα,
όσο έγώ για' σένα, βουλή άγαπημένη,
άν και περνά μαζί σου κακά ψυχρά και μαύρα.
Μά έλα τέλος πάντων, πρίν μου κολλήση τρέλλα...
άπηύδησα, ψυχή μου, μ' αυτά τά πήχαιν' έλα.

'Εμένα δέν μ' άρέσει ή καθαρός άέρας,
της βάρκας τό πανάκι, τό κύμα του Φαλήρου,
τά μαγικόν λυκόφως έρατεινής έσπέρας,
της έξοχής ή γλόη κι' ή αύρα του ζεφύρου.
Ούτε ποτέ μ' έμπνέει τό άπειρον κι' ή φύσις
και του χρυσού ήλιου άνατολή και δύσις.

Μές 'στη βουλή του έθνους έπιθυμώ κλεισμένος
δι' όλης της ζωής μου κατάμοιρος νά μείνω,
και μέσα σ' ένα πάλκο σάν Μπέης έαυλωμένος
των σεβαστών πατέρων τούς άρχαίους νά κρίνω.
Αυτό και μόνον θέλω, αυτό ποθώ και μόνον,
και έχι περιπάτους και αύρας των λειμώνων.

Νά ἤμαι ἄνω κάτω, τὸ στήθος νά φουσκώνη,
εἰς κίνησιν νά ἦναι τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
ἢ γλῶσσα νά παρλάρῃ, τὸ μάτι νά πυρώνῃ,
καὶ νά μὲ ξεκουφαίνουν φωναῖς καὶ νταραβέρια.
Ταῦτά μου νά γεμίζουν μὲ βρόντο καὶ κουδοῦνι,
καὶ μὲ καπνοὺς τσιγάρων τὸ κάθε μου ρουθοῦνι.

Νά βλέπω ἀφρισμένο τοῦ καθενὸς τὸ στόμα,
ν' ἀκοῦς νά βλασφημοῦνται διαδόλοι καὶ Χριστοί,
καὶ νά εὐωδιάζῃ τῶν πολιτῶν τὸ σῶμα,
καὶ μάλιστα σὰν τύχῃ καμμιά σαρα-οστή,
ἐποῦ τοῦ κυριάρχου χορταίνει τὸ στομάχι
μὲ σκόρδα, μὲ φασούλια, καὶ μ' ἔτι ἄλλο λάχῃ.

Νά βλέπω φέσια, φούνταις, καπέλα, φουστανέλαις,
νά βλέπω τὸν Ριτκάκη μὲ τὴ χρυσή του σκούφια,
σουγιάδες, στόκους, ξύλα, μπαστούνια, μαναβέλαις,
καὶ τῆς Ροζοῦς ἐκεῖνα τὰ κατσαρά τσουλούφια.
Νά πέρνω σ' ἔλα μέρος, νά ἐπαινῶ, νά βρίζω,
καὶ μὲ τὰ δάκτυλά μου τὰ δέια νά σφυρίζω.

Ὁ Πρόεδρος ἀγρίως ἵστα πάλκα νά κυττάζῃ
κι' εὐθὺς τῶν θεωρῶν κενώσεις νά προστάζῃ,
καὶ ὁ φρουρὸς ἀμέσως μ' Ἑλληνικὸ βρισίδι
ἵστη ῥάχη μου ἀπάνω νά ρίχνῃ κοντακίδι,
καὶ μὲ κλωτοῖαις καὶ φάπαις κι' ὀλίγαις κουντρούδαις
νά μὲ γκρεμοτσακίζῃ ἀπ' τῆς βουλῆς τῆς σκάλαις.

Δὲν θέλω πρασινάδες, ρωμάντσαις καὶ δροσιό,
βουλή διψᾷ καὶ μόνο ἡ ἔρημη καρδιά μου,
κι' ἀπὸ τὸ στέκε στέκε κι' ἀπὸ τὸ καθισιό
νά ἦνε μουδιασμένη κι' ἡ περιφέρειά μου.
Βουλή ζῆτοῦσα πάντα, βουλή ζητῶ καὶ τώρα,
κι' ἂν πέρωται νά τρώγῃ στηλιάρι κάθε ὥρα.

Μὰ ἔλα τέλος πάντων, βουλή ἀγαπημένη,
ἐμπρὸς μου ἄς προβάλῃ ὁ κάθε βουλευφόρος,
γιατ' εἶνε ἡ ζωή μου φρικτὴ καὶ σιχαμένη
κι' ὀλίγου δεῖν νά γίνω τοῦ Σούτσου Ὁδοιπόρος,
ἐποῦ τὰ εἶχε χάσῃ μ' ἐκαίνῃ τὴν Ραλλοῦ,
ποῦ ἦταν ἔλη σκέρτσά σὰν πάπια τοῦ γιαιοῦ.

Πῶς καρτερῶ τὴν ὥρα ἡ πόρτα σου ν' ἀνοίξῃ,
ἵστας ἔδρας των νά ἴδω τεὺς ἄνδρας τῆς προόδου,
κι' ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων μὲ τόνον νά κηρύξῃ
τὴν ἐναρξιν καὶ πάλιν τῆς νέας σου συνόδου.
Ἀπ' τὸν πολὺ τὸν κόσμον ἡ σκάλα σου νά σπάσῃ,
καὶ ὁ Μητροπολίτης νά λθῇ νά σὲ διαδάσῃ.

Μὰ ἔλα τέλος πάντων, βουλή ἀγαπημένη,
νά πάψω ἵστα σοκάκια σὰν χάχας νά κυρῶ,
ὥσάν ποῦλι ὁ χρόνος μὲ λόγια νά διαβαίνῃ
καὶ ἔλαις μου τῆς ὥραις μαζί σου νά περῶ.

τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
Τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοδεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Ἐκεῖ ζῶν νά εὐρῶ, ἐκεῖ νά εὐρῶ μνήμα,
κι' εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔθνους οἰκτρὸν νά γίνω θυμ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡλίας Φερετόπουλος, ἐμποροράπτης φίλος,
ἐντὲς τοῦ δρόμου τοῦ Ἑρμοῦ ἐγκαταστάς κι' ἐκαίνῃ,
ἔχει λαμπρὰ θάματα Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
πολλὰς δὲ ἵστας πελάτας του παρέχει εὐκολίας.

Ὁ Ιατρὸς Παρίσης, ὁ καὶ Ἀδυσσινοῦς
ἵστας φίλους του πελάτας ἀγγέλλει ταπεινῶς
πῶς τὴν Ιατρικὴν του ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μὲ νέαν προθυμίαν καὶ ὁρεξιν μεγάλην.
Ἰπὸσχεταὶ δὲ σ' ὅλους μὲ τὴν Παθολογίαν
καὶ δύναμιν καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγίαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη μῆπτε,
ἐποῦ ἵστη νέα πιάτσα εὐρίσκεται καραί,
καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θά ἔρῃτε,
καὶ σπιροτὸ χαδιάρι κι' ἀθάνατο κρασί.

Ἡμερολόγιον Ἑστίαις
κι' ὕλης ἀνάπλεων παντοίας.

Καθὼς ἐπρομαντεύσαμεν εὐθὺς ἐπῆρθε φόρα
καὶ ἤδη ἐξηγντήθησαν αἱ δύο χιλιάδες,
αὐξάνει δὲ ἡ ζήτησις καὶ ὥρα μὲ τὴν ὥρα
ὁ κύριος ἐκδότης τοῦ τσιμπολογῶν παράδες
καὶ βλέπων τὴν ἐξόδευσιν τοῦ ἔργου ὑπερέραν,
μετρεῖ καὶ συλλογίζεται δι' ἐκδοσὶν δευτέραν.

Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ μάθατε κανεῖς καιρὸν μὴ χάνῃ
καὶ ἵστην Ἑστίαν δεο δραχμαῖς ἄς τρέξῃ νά μεταρῇ,
οἷότι, ὡς προείπομεν, ἡ ζήτησις αὐξάνει
καὶ ὕστερα πολὺ πικρὰ θὰ τὸ μετανοήσῃ.
Ἄλλοι θὰ βγαίνουν εἰς ὁδὸν μελλούσης σωτηρίας,
κι' αὐτὸς θὰ μείνῃ μοναχὰ κορόι-δο φανταρίας.

Δροσίνη Διηγῆματα,
μικρὰ καλλιτεχνήματα.

Φαῖδρα φαῖδρα ἐκδίδονται τὴν προσεχῇ Τετάρτην
μὲ τύπον τελειότατον καὶ εἰς ὥρατον χάρτι.
Μὲ ρόδου χρῶμα βάφονται καὶ εἶνε ταῦτα μόνον
τοῦ ἔαρος ἀγάμνησις εἰς παγερόν χειμῶνα.
Λοιπὸν μ' ἐν μόνον διδραχμῶν, χωρὶς πολλὰς συντάξεις,
εἰς τὴν Ἑστίαν πῆγαινε τὸ ἔργον ν' ἀγοράσῃ.

Καφενὲ τῶν ἑδῶ φρονούντων — νῦν τὰ μέρα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶν
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὰ μάνδρα μὲ γαλινὰ